

BOROMEO

Casopis košických biskupov

1. číslo občasnik 2017

Púť vo Svätej zemi
svedectvá + video

Služby v seminári

Deň otvorených dverí
videopozvánka

Nový dizajn

REDAKČNÁ

Šimon Škvarko
redaktor

František Hermanovský
redaktor

Maroš Varga
redaktor, grafik

Dávid Rodziňák
redaktor

Ján Pčolinský
redaktor

Tomáš Končula
grafik

Miloš Jaklovský
redaktor

Šimon Chrzaser
redaktor

RADA

František Sokyra
redaktor

Peter Manko
redaktor, grafik

Lukáš Hatala
redaktor

Boris Byčánek
redaktor

Štefan Baláž
redaktor

Peter Kovalič
Informačný technik

Matej Futej
zástupca
šéfredaktora

Marek Marcin
šéfredaktor

Editoriál

Prekvapení? Určite áno! Už na prvý pohľad je zjavné, že do rúk sa vám dostalo ďalšie vydanie nášho časopisu Boromeo v úplne novom šate.

Celá redakčná rada sme sa zhodli na tom, že je potrebné prerobiť všetko od podlahy. Zmeny nepriniesli len nový papier a dizajn, viac fotiek, ale aj farbu a obsah. Prinášame vám úplne iný grafický dizajn, ktorý je plnofarebný a zaujímavý. Obsahuje aj nové články a rubriky, môžete si zasúťažiť a vyhrať vecné ceny. Dočítate sa, aké služby vykonávajú bohoslovci v seminári, dozviete sa, čo je povinnosťou ceremonára a športového referenta. Taktiež chceme priniesť nové témy aj v ďalších vydaniach.

Predchádzajúce číslo považujem za predskokana zmien, ktoré teraz nastali. Jeho súčasťou, ako novinka, boli dve videá, ktoré ste si mohli pozrieť pomocou QR kódov. Súčasné číslo taktiež obsahuje dve videá, a to videopozvánku na Deň otvorených dverí a videoprezentáciu z našej púte vo Svätej zemi. Pozrieť si ich môžete nielen pomocou QR kód čítačky, ale aj prostredníctvom skráteného web-linku, ktorý má nezvyčajnú podobu.

Pevne verím, že vás časopis Boromeo zaujme a privítate zmeny pozitívne.

Marek Marcín
šéfredaktor

Obsah

- 4 **EDITORIÁL** *Marek Marcín*
- 5 **ČO SA U NÁS UDIALO** *František Sokyra*
- 7 **PO ROKU SPÄŤ** *Matej Futej*
- 12 **V JEŽIŠOVÝCH ŠĽAPAJÁCH** *Boris Byčánek*
- 16 **SLUŽBY V SEMINÁRI** *Šimon Škvarko*
- 17 **SLUŽBA CEREMONÁRA** *Peter Schmotzer*
- 19 **SLUŽBA ŠPORTOVÉHO REFERENTA** *Lukáš Hatala*
- 20 **O HRIECHU...** *Peter Manko*
- 22 **NAŠOU NÁDEJOU JE PRÁZDNY HROB** *Boris Byčánek*
- 24 **SVIATOSŤ ZMIERENIA** *Maroš Varga*
- 25 **100. VÝROČIE ZJAVENÍ VO FATIME** *Dávid Rodziňák*
- 26 **BUDÚCI NOVOKŇAZI** *Šimon Chrzaser*
- 30 **ŠPORTOVANIE V SEMINÁRI** *František Hermanovský*
- 32 **VÍKEND V JAROVNICIACH** *Karol Saksa*
- 33 **DEŇ OTVORENÝCH DVERÍ** *Dávid Buzogaň*

Čo sa u nás udialo

AUTOR: FRANTIŠEK SOKYRA

FOTO: SEMINÁRNY ARCHÍV

9. 1. 2017 Požehnanie seminárnych izieb

Po návrate z vianočných prázdnin sme nový rok v našom seminárnom spoločenstve začali požehnaním našich „príbytkov“. Tak ako každý rok, aj

tentokrát sme sa spoločne stretli v našej kaplnke, kde sme začali spoločnú modlitbu, a následne za spevu kolied nám o. rektor požehnal naše izby. Koledu sme zakončili spoločne spevom Tichej noci.

20. – 21. 1. 2017 Duchovná obnova – o. Marek Rojak

V čase skúškového obdobia nás prišiel duchovne povzbudiť otec Marek Rojak, ktorý bol exercitátorom duchovnej obnovy. „Previedol“ nás tromi biblickými listami (podobenstvo o Zachejovi, o desiatich malomocných a napokon o bohatom mladíkovi). Pod vedením Ducha Svätého sme aj my prežívali tento čas ako čas blízkosti Boha v pokojnej atmosfére, a to aj napriek našim skúškam v škole.

22. 1. 2017 9. výročie konsekrácie kaplnky

V nedeľu sme spoločne v našej seminárnej kapln-

ke slávil 9. výročie jej konsekrácie. Svätú omšu celebroidal náš otec rektor aj za účasti ostatných predstavených. Spoločne sme tak slávil tento deň na mieste, ktoré sa právom nazýva „srdcom diecézy“, keďže my tu pred nášho Boha denne prichádzame so všetkým, čo nás stretáva v našich životoch, a zároveň sa aj na kolenách formujeme a snažíme pripodobňovať tomu pravému Dobrému Pastierovi.

23. 1. – 26. 1. 2017 Lyžiarsky výlet

Po absolvovaní skúšok sme mali možnosť zúčastniť sa lyžiarskeho výletu v Plavnicí. Prístrešie sme mali v lesníckej chate. Odtiaľ sme chodili na svah do Litmanovej, resp. na klzisko. Tento čas bol časom radosti a oddychu po úspešnom zvládnutí našich študijných povinností.

27. 1. – 5. 2. 2017 Semestrálne prázdniny

Zaslúžený oddych pre nás všetkých nastal v týždni od 27. 1. do 5. 2. 2017, keď sme mali semestrálne prázdniny a mohli sme si oddychnúť i načerpať síl do ďalšej práce vo formácii.

17. – 24. 2. 2017 Seminárna púť do Sv. Zeme

Naše seminárne spoločenstvo sa vydalo po stopách „5. evanjelia“. Na čele s otcom arcibiskupom Bernardom Boberom a našimi predstavenými sme putovali do Sv. zeme. Pútnickými miestami nás sprevádzal otec Ján Majerník. Pri návštevách jednotlivých miest, po ktorých kráčal aj Pán Ježiš, nás otec Ján aj duchovne povzbudzoval k životu s Božím slovom počas nášho celoživotného putovania. (viac v článku a videoprezentácii)

17. – 19. 3. 2017 Duchovná obnova - o. Imrich Degro

Počas pôstneho obdobia nás duchovne povzbudil duchovný otec Imrich Degro, ktorý viedol duchovnú obnovu. Vo svojich prednáškach našu pozornosť upriamil na dôležitosť rozlišovania. Rozlišovanie povolania, ale zároveň aj rozlišovanie v každodennom živote. Po spoločne prežitom čase s exercitátorom, bol priestor na stíšenie sa počas kajúcej pobožnosti a celonočnej adorácii. Duchovnú obnovu sme zakončili rannými chválami v nedeľu ráno.

25. 2. 2016 Lektorát a Akolytát

Po návrate z našej seminárnej púte vo Sv. zemi naši spolubratia tretiaci prijali lektorát a štvrtáci akolytát. Svätú omšu celebroidal otec arcibiskup v našom Seminárnom kostole sv. Antona Paduánkeho. Našu pozornosť v homílii upriamil na vernosť Božiemu slovu a vykonávaniu služieb s láskou. Následne v piatok (3. 3. 2017) ministériá lektorátu a akolytátu prijali aj naši spolubratia z rožňavskej diecézy. Ministériá im udelil otec biskup Stanislav Stolárik v našej seminárnej kaplnke sv. Karola Boromejského.

Po roku späť

ZOZBIERAL: MATEJ FUTEJ

FOTO: ARCHÍV BOHOSLOVCOV

Boris Byčánek – ACM Prešov

Čas rekapitulácie je dôležitý k dobrému nastaveniu GPS nášho života, pre správnu orientáciu našej životnej púte. Hneď na úvod bol môj tzv. pastoračný rok nezvyčajný. Nepôsobil som v klasickej pastorácii, na bežnej fare, v bežnom farskom prostredí, s bežným sakrálnym prostredím. Mojm pôsobiskom bolo prešovské ACM a UPC. ACM je skratka pre Arcidiecézne Centrum Mládeže. Druhá skratka je vám možno viac známa, ak musíte každý mesiac platiť za svoje káblové a internetové pripojenie. No pod týmito písmenami sa ukrýva pomenovanie pre Univerzitné Pastoračné Centrum.

Počas roka stráveného v Prešove som sa stretol s veľkým množstvom mladých, ktorí v tomto meste študujú a navštevujú duchovný i kultúrny program obidvoch centier. Mojou úlohou bolo pomáhať duchovným správcam, kde to bolo potrebné. Aktivity boli rôzne: spolupracoval som na príprave birmovancov, každý týždeň sme sa so študentmi zamýšľali nad biblickým príbehom Jóba. My mladí sa chceme stretávať, zdieľať a zabávať, preto aj naše priestory boli vždy otvorené k modlitbe v našej kaplnke, rozhovorom alebo tráveniu času pri rôznych hrách, ktoré upevňovali vzťahy medzi mladými i kňazmi, ktorí sa im venujú. Ku kresťanstvu isto neodmysliteľne patrí aj starosť o chorých, preto som vďačný, že som mohol vypomáhať pri roznášaní Eucharistie chorým. Mnohé chvíle v nemocnici na mňa silno zapôsobili, pretože ako mladý človek som sa zoči-voči stretol aj s inou stranou ľudského života.

Aktivít by som mohol spomenúť ešte neúrekom, ale to asi nie je zmyslom tohto príspevku. Nakoniec by som spomenul azda postreh, ktorý si odnášam. A to povzbudenie z faktu, že aj dnes je nemálo mladých, ktorí svoj život s Bohom berú naozaj vážne. Živá viera, ktorá je prežívaná aj v rôznych turbulenciách študentského života, je podľa mňa účinnejším svedectvom ako množstvo traktátov. Vďačím Pánu Bohu za tieto krásne a niekedy aj zložité chvíle, pretože mi v mnohom otvorili nový obzor pohľadu na svet, na nové výzvy Cirkvi v oblasti pastorácie mládeže i na svoje povolanie. Moje ďakujem patrí aj duchovným otcom, ktorí pôsobia v prešovskom UPC a ACM. Pán Boh zaplať!

Matej Futej – Pavlovce nad Uhom

Pastoračný ročník som prežil vo farnosti Pavlovce nad Uhom, ktorá sa nachádza v dekanáte Sobrance. Moja činnosť v tejto farnosti bola naozaj veľmi pestrá. Mojou asi najbežnejšou a najčastejšou úlohou bola príprava úvodníka a detskej stránky do farského bulletinu, neskôr aj jeho samotná tlač, služba kostolníka a, samozrejme, liturgická služba pri sv. omši. Taktiež nesmiem zabudnúť ani na rozdávanie sv. prijímania chorým, ktorých som navštevoval každý piatok okrem prvého piatku v mesiaci. Tiež by som

rád spomenul stretnutia s mládežou, ktoré sa konali každý piatok večer po sv. omši v pastoračnom centre. Samozrejme som sa dostal aj k práci v kancelárii, kde som sa venoval najmä vypisovaniu matrík. A podľa hesla: „Práca šľachtí človeka“, som vykonával aj rôzne práce pri fare a kostole, ako je kosenie farského dvora, natieranie lavíc a pod. A nakoniec, ako taká pomyselná čerešnička na torte, som pomáhal pri liturgickej príprave konsekrácie zrekonštruovaného kostola vo Vysokej nad Uhom, čo je filiálna obec farnosti.

Na záver chcem povedať jedno veľké ďakujem. Ďakujem kňazom pôsobiacim vo farnosti, menovite p. farárovi Slavomírovi Bakoňovi a p. kaplánovi Jánovi Kovaľovi za ich vrelé prijatie, usmernenia a rady, ktorými mi počas tohto roka veľmi pomohli. Samozrejme, poďakovanie patrí aj komunite rehoľných sestier satmárok, najmä za ich modlitby. A, samozrejme, všetkým farníkom za to, že ma prijali medzi seba.

Lukáš Hatala - Humenné - mesto

Humenné, miesto môjho pastoračného ročníka, som prvýkrát navštívil až v deň začiatku mojej pastoračnej služby. Táto pozícia mi ponúkla ešte väčšie možnosti spoznať nových veriacich a realizovať svoje schopnosti vo Farnosti Všetkých svätých, kam som bol poslaný. Hneď v prvých dňoch som zažil mimoriadne požehnaný čas farských misií. Zároveň to bol čas aj mojich osobných misií, ktoré nanovo obnovili a prehĺbili môj vzťah k Ježišovi.

Medzi moje hlavné aktivity pastorácie patrila práca s miništrantmi, s ktorými som sa pravidelne stretával na spoločných duchovných či športových aktivitách. Taktiež som sa venoval pomoci vo farskej kancelárii, kostolníkom, príprave farského listu a v neposlednom rade asistencii na svätých omšiach a pomoci pánovi dekanovi pri farských aktivitách. Osobitne by som chcel spomenúť pastoráciu v hospicoch, ktoré sme s pánom kaplánom navštevovali pravidelne každý štvrtok. Títo ľudia, ktorí v živote prežili mnoho neľahkých chvíľ, vedeli darovať úsmev, ktorý ma neraz veľmi povzbudil a uistil, že práve táto občas neľahká služba posväcuje

nielen život zoslabnutých ľudí, ale aj mňa samého. Druhou, veľmi obohacujúcou skúsenosťou bola pastorácia birmovancov. Trávili sme spolu veľké množstvo času a diskutovali na rôzne témy. Ich zvedavosť ma neraz nútila si jednotlivé pravdy viery ešte hlbšie preštudovať. Takto sa tento čas stával

obohacujúcim nielen pre nich, ale aj pre mňa samého.

Spoznal som mnoho dobrých a pohostinných ľudí, ktorí mi darovali svoje srdce a som im za to veľmi vďačný. Ich podpora a povzbudenie ma neustále presviedčali, že byť v duchovnej službe ľuďom má svoj hlboký zmysel.

Ďakujem pánom kaplánom, s ktorými sme tvorili jeden veľmi dobrý tím. Moje osobitné poďakovanie patrí predovšetkým pánovi dekanovi Františkovi Mariňákovi za jeho starostlivosť, trpezlivosť, ale aj za každé slovo, upozornenie či radu pre moju lepšiu formáciu. Ďakujem!

Všetkých kňazov a veriacich z Farnosti Všetkých svätých neustále nosím vo svojom srdci.

Jakub Mura – Sobrance

Môj pastoračný ročník sa nezačal ako všetky ostatné. Začal sa netradične v gréckokatolíckej cirkvi. Najprv som bol mierne v šoku, keďže som to nečakal, ale ani som si neuvedomil a liturgia sa skončila. Totiž bol prvý deň jarmoku a vo farnosti Sobrance prebývajú dvaja dekáni oboch rítov a vo vzájomnej spolupráci spolu sa zúčastňujú na významných udalostiach mesta. Raz sa stretnú v cirkvi, inokedy v kostole. V Deň, keď som prišiel, bol dňom požehnanie mladého vína, čiže burčiaku. Hneď v tento večer som mal možnosť zapojiť sa do aktívneho chodu farnosti a spoznať väčšinu farníkov z radov mladých, ale aj starších.

Ďalším veľkým míľnikom na pastoračnom ročníku bola príprava jednodňového tábora pre deti s názvom: „Cesta rozprávkovým lesom.“ Spolu s mladými sobraneckej farnosti sme pripravili deťom aktivity na celý deň spojené s rozprávkovými postavami pri rôznych stanovištiach. Deti mali o zábavu postarané celé dopoludnie a poobede bola spoločná opekačka.

Ďalšia veľká slávnosť bola slávnosť sv. Huberta, patróna poľovníkov. Bol to pre mňa naozaj krásny zážitok, lebo takú slávnosť nezažijete hoci kde.

Taktiež som mal možnosť aktívne sa zapojiť do 2 zborov - mládežníckeho i dospeláckeho. S mládežníckym zborom, pokiaľ to bolo možné, som spieval na piatkových mládežníckych/birmovaneckých omšiach. So zborom dospelých som sa zúčastnil na niekoľkých vystúpeniach v Sobranciach i mimo nich a taktiež som mohol prispieť svojou trochou talentu do vianočného koncertu v kostole sv. Vavrinca v Sobranciach. Taktiež som sa aktívne zapájal do liturgických slávení a slávností, či už službou pri oltári alebo spevom žalmov.

Spoznal som veľmi veľa zaujímavých faktov o Sobranciach a taktiež som spoznal úžasných ľudí, ktorí navždy ostanú zapísaní v mojom srdci, či už ide o mládež alebo o „mladých duchom.“ Nechcem nikoho vynechať, a tak sa pokúsim aspoň sčasti spomenúť tých, s ktorými som bol pravidelnejšie v kontakte, či už to bola pani Maja alebo Mary, Marta či „tetuška“ Gabika, kaplán Lukáš, pán dekan Ján, „teta Danká“, z miništrantov: Tadeáš, Jakub, Miro, Nikolas, Marek, „Matúško“ a ďalší, z mládeže: Betka, Táňa s Lukášom, Kristína, Nika, Karin, dvojčatá Rudolfové, Vikina, Monika s Tomášom, Danká s Matúšom a zo zboru Vavrinec: samozrejme „pani šéfová“ Tonka, Štefan, Kvetka, Dušan, Janko a všetci ostatní, na ktorých tváre si spomínam, ale mená po dlhšom čase uleteli. Chcem im povedať jedno veľké a úprimné ďakujem a Pán Boh zaplať. Bol to nezabudnuteľný rok, na ktorý budem ešte dlho spomínať.

František Sokyra – Vranov nad Topľou – Čemerné

Vstup na „územie fatimského kráľovstva“ bol pre mňa veľkou neznámou. Pred tým, ako som išiel na pastoračný ročník, som veľmi neregistroval farnosť Čemerné. Avšak už pred pastoračným ročníkom som sa modlil za farnosť, do ktorej ma pošlú. Po roku prežitom v tomto farskom spoločenstve mi „prirástlo“ k srdcu.

Spolupráca s kaplánom Antonom a otcom Marekom bola výborná. Pri kaplánovi Antonovi som vnímal bratskosť, priateľstvo a zároveň chuť žiť kňazstvo a darovať sa druhým, najmä chorým. Otec Marek bol a je ako otec, vždy ochotný a hľadajúci nie dôvody, ale spôsoby cestou vzájomnej komunikácie, rešpektu a tolerancie. Vnímal som dôveru zo strany oboch a to bol pre mňa „hnací motor“.

Samozrejme, mohol by som pokračovať, avšak stačí, ak pripomeniem tri slová, ktoré zazneli pri mojej rozlúčke s farnosťou: prosím, prepáč a ďakujem...

A čo som robil? Hľadal som prácu :) (nie žeby som nemal čo robiť), snažil som sa byť vždy nápomocný a ponúknuť to, čo viem. Dostal som sa do kontaktu s každou vekovou skupinou - od detí až k seniorom.

Pomáhal som animátorkám pri práci s deťmi, venovali sme sa im na „stretkách“. Stretával som sa aj s miništrantmi. Absolvoval som kurz Alfa s birmovancami. Potom to boli modlitbové stretnutia s mužmi, ktoré boli pre mňa veľkým povzbudením! S farníkmi sme sa stretávali aj pri spoločných prácach v pastoračnom centre, ktoré boli vzájomným obohatením. Účasť a pomoc pri liturgických sláveniach bola samozrejmosťou. Každý deň však priniesol aj niečo nové, ale podstatné bolo, že mi to ukázalo mnoho obzorov v pastorácii a privádzalo k zodpovednosti v práci, ktorá mi bola zverená duchovným otcom. Vnímal som nielen dôveru zo strany duchovných otcov, ale tiež príklad života s Bohom, ako aj s veriacimi, ktorí im boli zverení.

Počas pastoračného ročníka bola pre mňa duchovným povzbudením blízkosť domova v kostolíku sv. Anny (sám pochádzam z farnosti svätých Joachima a Anny), ako aj horlivosť a zapálenosť v úcte k blahoslavenej sestre Zdenke. Stredobodom bol vždy cez „Fatimskú Kráľovnú“ živý Kristus!

Tohto roku sa k tretiakom neočakávane pripojil ešte jeden bohoslovec, a tak sme vyspovedali aj jeho.

Ján Horvát – Žakovce

Ako si sa dostal do košického seminára?

Cesta bola pomerne dlhá a kľukatá, ťažko ju opísať v pár riadkoch, ale pokúsim sa o to. Prvotný náznak môjho povolania bol už v skorom veku, možno okolo 5-6 rokov. Od malička som bol vychovávaný vo viere. Veľkým vzorom bol pre mňa náš pán farár. Veľmi sa mi páčili tie všetky farebné, trblietavé rúcha, ktoré nosil počas svätých omší, a tak som už v skorom veku začal miništrovať, aby som sa na to všetko mohol pozrieť z bližšie. Vždy som chcel byť čo najbližšie oltára a táto túžba mi ostala dodnes a postupne prerástla v túžbu po duchovnom povolaní. Ako som postupne dospieval, moja túžba po kňazskom povolaní dospievala so mnou, a tak po skončení štúdií na gymnáziu som sa prihlásil do seminára v Bratislave, pochádzam totiž z malej dedinky na Záhorí nazývanej Borinka neďaleko Bratislavy. Avšak až vtedy, keď som začal brať svoje povolanie vážne, začal som si uvedomovať aj vážnosť tejto voľby a už vtedy som sa začal pohrávať s myšlienkou, či seminár na mňa ešte rok nepočká, ale na druhej strane som sa už nemohol dočkať nástupu do seminára, a tak som napokon nastúpil. Povedal som si totiž, že to aspoň skúsím, veď vždy je možnosť odstúpiť alebo prerušiť formáciu, aspoň už potom budem vedieť, do čoho idem. A tak sa aj stalo. Po roku strávenom v bratislavskom seminári som odišiel na pastoračný ročník. Pôvodný plán bol stráviť rok v malej dedinke na Spiši, ktorá je zároveň najmenšou farnosťou Spišskej

diecézy v Žakovciach. Už dávno som totiž chcel navštíviť túto farnosť, miestneho farára Mariána Kuffu som poznal z mnohých videí, nahrávok či naživo z prednášok bratislavského UPC. A chcel som viac spoznať život na tejto fare. To sa mi podarilo až na toľko, že som v Žakovciach strávil skoro dva roky. Po ukončení pastoračnej praxe som sa opäť vrátil do seminára v Bratislave. Avšak život v Žakovciach sa mi zapáčil a táto farnosť sa mi tak hlboko zapísala do srdca, že som mal túžbu sa tam opäť vrátiť. A tak vždy, keď bola možnosť, hneď som vycestoval vlakom do Popradu a zamieril do Žakoviec. Po roku v seminári som sa napokon rozhodol presunúť trochu bližšie k svojmu druhému domovu, a tak som požiadal otca arcibiskupa Zvolenského o prepustenie z formácie v bratislavskom seminári a zároveň som požiadal Rožňavského otca biskupa Stolárika o prijatie do rožňavskej diecézy. Po vykonaní všetkých formalít som napokon nastúpil do Košického seminára, keďže tu študujú všetci rožňavskí bohoslovci.

V Ježišových šlapajách

AUTOR: BORIS BYČÁNEK

FOTO: SEMINÁRNY ARCHÍV

Asi mi dáte za pravdu, že každá krajina má svoje špecifiká, ktoré ju robia výnimočnou medzi ostatnými. Keď sa povie Francúzsko, asi temer každému padne na um Eiffelova veža v Paríži, pri Taliansku si vybavíme Rím ale tiež chutnú gastronómiu. No okrem Izraela sa žiadny kút zeme nemôže pýšiť, že sa stal svedkom fyzického stretnutia neba so zemou.

Súčasný Izrael je ekonomicky, hospodársky aj vojensky vyspelý štát, ktorý aj cez svoju relatívne malú rozlohu si vydobyl silné postavenie v blízkovýchodnom regióne. Jediným ho robí fakt, že je cieľom miliónov pútnikov troch veľkých monoteistických náboženstiev. Pre židov je tento kúsok zeme kraj Bohom prisľúbený. Moslimovia putujú do Jeruzalema uctiť miesto, kde podľa povestí Mohamed vystúpil do neba. A konečne my kresťania už dve tisíc rokov chodíme na miestá, posvätené vtelením a pôsobením Božieho Syna. V piatok 17. februára sme sa do tohto zástupu pútnikov zaradili aj my, seminaristi košického seminára, spolu s našimi predstavenými na čele s o. arcibiskupom. Let Košice - Tel Aviv prebehlo pokojne. Po šťastnom pristáti sme sa zoznámili s naším sprievodcom o. Jánom Majernikom a započali svoj pobyt v rodisku našej viery. Dobrodružstvo sa môže začať.

Keď som sa ráno pozrel z okna našej hotelovej izby, naskytl sa mi krásny pohľad na ranné slnce zaplavujúce svojím svetlom nerovný obzor Betlehema, mesta, v ktorom ľudom zažiarilo veľké svetlo – Ježiš Kristus. Naše prvé kroky smerovali na miesta, ktoré pamäť na tieto udalosti strážia. Keď stojíte pri vstupe do baziliky Božieho narodenia, asi vás prekvapí jej jednoduchosť niekedy hraničiaca so zanedbanosťou. Neskôr som sa presvedčil pri návštevách iných chrámov, že vo Sv. zemi asi ťažko nájdeme chrámy, ako ich poznáme z Ríma alebo iných európskych pútnických svätýň. Tu sú kostoly jednoduché, ale o to bohatšie je poslanstvo, ktoré pripomínajú a ktoré sa plus mínus pár metrov na tomto mieste udialo. Miesto narodenia Pána je dnes symbolizované

striebornou hviezdou pod oltárom v kaplnke Narodenia. Niekde v tejto obyčajnosti sa narodil Ten, ktorý priniesol svetu nádej.

Tak ako Panna Mária so sv. Jozefom išli do chrámu, aby obetovali malého Ježiša Bohu, tak aj my sme sa vydali na cestu do Jeruzalema. Jeruzalem, mesto prelínania kultúr a dejín, mesto pokoja, v ktorom je mier veľmi vzácny a krehký artikel. Prechádzajúc jeho orientálne uličky plné ruchu, ktoré pôsobia autenticky, pretože tento prvok je asi jedným z mála, ktorý nás vie v duchu preniesť do Ježišových čias. Miesto Petrovho zapretia, Večeradlo, Pánova väznica alebo krížová cesta, to všetko na človeka vplýva a otvára mu iný pohľad na pašiový príbeh. No jeden z najväčších zážitkov bola pre mňa modlitba pri Múre nárekov. Veľké kamene, ktoré obkolesovali jeruzalemských chrám, sú nemými svedkami vyše dvetisíc ročnej tradície. Na tieto kvádre isto hľadel Pán Ježiš. Ony sú nemými svedkami povstania i pádu izraelského národa, sú symbolom ľudskej nádeje a zároveň mostom, ktorý nás vie preklenúť cez stáročia pokoja a bojov, radosti i plaču, možno preto na mňa toto miesto tak silno zapôsobilo.

Návšteva Jeruzalema by nebola platná, ak by sme nevstúpili do baziliky Božieho hrobu. Bazilika z vonku na človeka pôsobí ako nedobytná križiacka pevnosť, jej interiér je zasa chaotický, ako keby odrážal obraz orientu. Cestou k Božiemu hrobu je potrebné obrnúť sa trpezlivosťou a zhovievavosťou, pretože na vás čaká približne dvoj hodinový rad. Po dlhom čase čakání, ktoré som sa snažil naplniť modlitbou, som mohol konečne vstúpiť do Ježišovho hrobu. Prechádzajúc úzkymi a nízkymi dverami, sa vám naskytné pohľad do temnej a malej miestnosti. Ponurá atmosféra kaplnky Božieho hrobu, ako keby zahalí človeka záclonou tajomstva, ktoré sa na tretí deň po Ježišovej smrti udialo. Sme postavení pred tajomstvo viery, vstal, či nie?

Život Ježiša Krista sa neobmedzil len na Jeruzalem a jeho okolie. Preto sme navštívili

miesto jeho krstu, ktoré sa nachádza pri ústi rieky Jordán do Mŕtveho mora. Rieka Jordán v tejto časti svojho toku pripomína skôr bahnný potok. Žeby to bol obraz našej ľudskej biedy, do ktorej Božie Slovo vstúpilo? Je zvykom si na tomto mieste obnoviť krstné sľuby a dobré obyčaje treba dodržať, preto aj my sme tak urobili. :-)

Krajina okolo Mŕtveho mora je skôr púšťou, výnimkami je zopár oáz plné života. Jednou z nich je národný park En Gedi. V nej sme sa presvedčili o kráse izraelskej prírody, ponúkajúca fotogenické panoramatické výhľady na údolie s Mŕtvym morom. Skaly, doliny, potôčky a zopár stromov, ako keby volali k stíšeniu. Ak si odmyslíme davy turistov a školských výletov, ktoré svojimi hlasmi naplnili celé údolie, je to ideálne miesto volajúce

k modlitbe. :-)

Úplne iný ráz má galilejský kraj, ležiaci severne od Jeruzalema. Všade prítomná zeleň, roviny, za ktorými sa týčia pohoria, pôsobia na človeka pokojne. Nádherné výhľady poskytujúce vrchy Tábor, na ktorom sa podľa tradície premenil Pán pred svojimi učeníkmi; alebo hora Karmel, na ktorej žil prorok Eliáš, a z ktorého vidieť prístavné mesto Haifa ležiace pri stredozemnom mori. Našu pút sme zakončili na začiatku Ježišovho príbehu v Nazarete, kde skrze Máriino áno všetko začalo. Dnes tu stojí moderná bazilika Zvestovania Pána, v ktorej je ukrytý domček Panny Márie. Kraj Galilejského jazera je plný života, ako keby bol stvorený byť rodiskom Ježiša z Nazareta, ktorý prišiel, aby sme mali život a aby sme ho mali v hojnosti.

DOJMY ZO SVÄTEJ ZEME

Štefan Baláž

Byť vo Svätej zemi je určite neopakovateľný a dozaista hlboký zážitok, ktorý zanechal v mojom srdci hlbokú stopu. Navštíviť miesta, po ktorých chodil sám pán Ježiš Kristus nenechá veriaceho človeka chladným. Náš sprievodca otec Majerník je vynikajúci sprievodca, ktorý nám tento silný zážitok len umocnil. Čo sa týka obyvateľov, tak v meste Betlehem, kde sme boli ubytovaní, býva pomerne veľa Arabov (tu by ste ortodoxného žida len tak ľahko nestretli), ktorí však boli mierumilovní. Zrejme sú už zvyknutí na to množstvo zahraničných turistov. Je to však úplne iná kultúra, iná ako tá naša európska. Čo ma však najviac prekvapilo, bola ich bezstarostnosť, málokde som videl uponáhľaného človeka, akoby na všetko bol čas. Všetky miesta, ktoré sme vo Svätej zemi navštívili, ma istým spôsobom oslovili, ale najviac na mňa zapôsobil Bazilika Narodenia Pána, Bazilika Božieho hrobu na Kalvárii a Bazilika Zvestovania Pána. Ak Pán Boh dá, tak by som chcel minimálne ešte raz Svätú zem navštíviť.

Miloš Jaklovský

Moje pocity zo Svätej zeme sú trochu zmiešané. Prečo? Lebo skutočný Jeruzalem a celá Svätá Zem pred 2000 rokov tam už nie je, nakoľko Jeruzalem bol niekoľkokrát zrovnaný so zemou. Napriek tomu mi tieto miesta priniesli pokoj a zanechali mnohé turistické či duchovné zážitky. Jeden z nich bol v Bazilike Božieho hrobu a v ňom umiestnená Kalvária. Zotrval som tam nejaký čas a snažil sa mať pred očami Ježišovú agóniu na kríži. Predstavoval som si, čo všetko musel pre nás na kríži vytrpieť. Ohováranie, osočovanie, ponižovanie, výsmech a mnoho ďalšieho a Ježiš proti nim nepovedal ani slovo. Neohradil sa a ani na výzvy nezostúpil z kríža. Koľko pokory a lásky. Zotrval som v rozpakoch na týchto miestach s pohľadom upretým na Kristov kríž a k jeho nohám som mu položil všetkých ľudí, ktorí akokoľvek zasiahli do môjho života.

**Video z
našej púte
si môžete
pozrieť TU:**

Alebo môžete použiť tento link:

goo.gl/Z799ko

Svätá Zem 2017

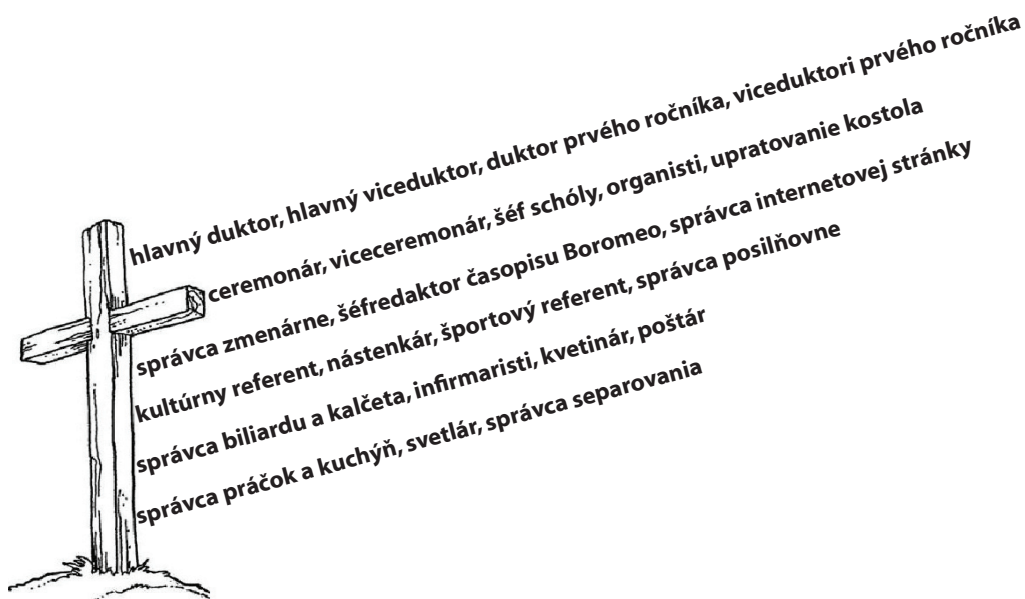
Služby v seminári

AUTOR: ŠIMON ŠKVARKO

Modli sa a pracuj! Tieto slová použil sv. Benedikt ako základnú regulu pre svoje kláštorné spoločenstvo. Toto pravidlo však neplatí iba pre rehoľu benediktínov, ale osvojilo si ho každé spoločenstvo, a to naše seminárne nie je výnimkou. Modlitba a práca nemajú byť dve oddelené činnosti, ale majú byť prepletené jedna cez druhú. Každou prácou máš oslavovať Boha a ďakovať, že ti túto prácu dal. Lebo ak človek stratí prácu a začína sa nudiť, veľmi tým trpí jeho dôstojnosť. A človek sa stáva podráždeným a viac sa prikláňa k hriechu. Určite každý pozná ľudovú múdrosť, že práca šľachtí človeka. Tento výrok je podľa mňa veľmi pravdivý, lebo každou službou či už spoločenstvu, alebo nejakému jednotlivcovi sa učíme pokore a poníženosti. Sám Ježiš hovorí, že sa neprišiel dať obsluhovať, ale slúžiť, a dával nám konkrétne príklady počas svojho života na zemi, ako to máme aj my praktizovať počas nášho života. On sám prišiel k učenikom a každému osobitne umyl nohy, a tak nám dal príklad.

Tak ako v rodine má každý člen na starosti nejakú službu, ktorou prispieva k fungovaniu celého domu alebo bytu, tak aj my v seminári si navzájom slúžime jednotlivými službami, bez ktorých by to tu nefungovalo stopercentne. Každý z nás má na starosti nejakú službu, ktorú svedomito vykonáva či už celý rok, alebo nejaké určité obdobie. Každá služba má veľký význam, lebo ak by sa aspoň jedna služba, čo i len najmenšia zanedbala, tak ostatné od nej závisiace by sa nemohli vykonávať tak, ako by sa malo. V tejto sekcii si budeme postupne predstavovať všetky služby, aké v seminári máme.

A sú to:

Tieto služby sú základom pre naše seminárne spoločenstvo.

Služba ceremonára

AUTOR: PETER SCHOTZER

FOTO: SEMINÁRNY ARCHÍV

Služba ceremonára je služba, ktorá sa v kňazskom seminári dedí z roka na rok. Túto službu prijíma vždy jeden bohoslovec piateho ročníka na Nedeľu Dobrého pastiera. Starý ceremonár symbolicky odovzdá týždeň pred Nedeľou Dobrého pastiera svojmu nástupcovi Rímsky misál a Všeobecné smernice k rímskemu misálu. Tento týždeň je priestorom na zaúčanie nástupcu a v nedeľu nový ceremonár oficiálne preberá službu.

Hlavnou úlohou ceremonára je zabezpečovať liturgiu počas celého nasledujúceho roka. Jeho služba je dôležitá hlavne pre správne fungovanie liturgie v našom seminárnom spoločenstve. Každú nedeľu ceremonár pripraví rozpis služieb pre bohoslovcov, ktorí nasledujúci týždeň budú miništrovať pri spoločných svätých omšiach, a rozdelí všetky liturgické služby od miništrovania, cez predmodlievanie sa (preorátora) až po ročník zodpovedný za prípravu adorácie v týždni či krížovej cesty v pôste. Rovnako musí zabezpečiť miništrovanie na svätej omši v seminárnom kostole. Počas celého týždňa pripravuje všetko, čo sa týka liturgie, za pomoci viceceremonára. To znamená prípravu liturgických kníh, rúcha, nádob, matérie a ostatných vecí potrebných na svätú omšu. Rovnako má na starosti službu v seminárnom kostole, keďže sa naše seminárne spoločenstvo pravidelne každú nedeľu zúčastňuje na nedeľnej svätej omši o 9:30. Na túto svätú omšu spolu s viceceremonárom pripraví potrebné liturgické knihy, rúcha, nádoby a otvorí kostol. Rovnako tak urobí pri každej svätej omši v seminárnom kostole, na ktorej sa zúčastňuje celé seminárne spoločenstvo. Väčšinou sú to sviatky a slávnosti. Ak sa počas roka vyskytne nejaká slávnosť, napríklad udelenie ministérií lektorátu a akolytátu bohoslovcom tretieho a štvrtého ročníka alebo kandidatúra piateho ročníka, obliečka štvrtého ročníka či pozhnanie breviárov piateho ročníka, ceremonár pripraví príslušné liturgické texty, zorganizuje liturgický priestor a nacvičí s mladšími spolubratmi celý priebeh liturgie, aby tá potom bola bez chýb, a tak slúžila na väčšiu Božiu slávu. Naše seminárne spoločenstvo slávi spoločne sväté omše s otcom arcibiskupom alebo biskupom v Dóme svätej Alžbety v Košiciach pravidelne na väčšie sviatky a slávnosti. Tieto príležitosti spôsobujú asi najväčšie „bolesti hlavy“ pre ceremonára, pretože si vy-

služí k väčšej Božej sláve. Musí si uvedomiť, že liturgia nie je dôležitá len pre nejaké predpisy, ktoré treba zachovávať, pretože tým by sme stratili samotný zmysel liturgických predpisov a mohli by sme sklznúť do farizejstva a zákonníctva, ktoré Ježiš tak často kritizoval. Dodržiavanie liturgických predpisov je dôležité a má zmysel, len ak si uvedomíme, že v liturgii vstupujeme do dialógu s Bohom, oslavujeme ho a vzdávame mu vďaka za jeho dobrodenia. Preto ak človek prichádza k Bohu, aby ho chválil a ďakoval mu, musí dať zo seba čo najviac a musí robiť všetko najlepšie ako vie.

žadujú najdôkladnejšiu prípravu. Počas roka sa v katedrále pravidelne slávi Kvetná nedeľa a Veľkonočné trojdnie. Pri týchto slávnostiach je rovnako potrebné zabezpečiť asistenciu, pripraviť liturgické rúcha, priestor, liturgické knihy a nádoby. V predvečer takýchto slávností býva nácvik s ceremonárom a s biskupským tajomníkom, s ktorým ceremonár počas celého roka konzultuje všetky väčšie slávnosti a spolupracuje s ním na dôstojnom priebehu liturgie. Počas mesiaca jún sa v katedrále slávia asi dve najväčšie slávnosti seminárneho spoločenstva, ktorými sú diakonská a kňazská vysviacka. Na príprave týchto slávností sa ceremonár tiež aktívne podieľa pod vedením biskupského ceremonára.

Počas tohto roku boli najväčšie slávnosti, na príprave ktorých som sa zúčastňoval ako ceremonár, Eucharistický sprievod na sviatok Božieho Tela a Krvi, diakonská a kňazská vysviacka a samozrejme biskupská vysviacka košického pomocného biskupa Mons. Marka Forgáča.

Z môjho pohľadu je táto služba možno miestami ťarchou a vyžaduje si veľa trpezlivosti a zodpovednosti zo strany ceremonára. Ale je to krásna služba. Človek si pri nej musí uvedomiť, že ju nerobí pre ľudské oko alebo preto, aby prezentoval svoje vedomosti a schopnosti, ale jeho služba

Z toho dôvodu si myslím, že je dôležité, aby bola každá liturgia dôkladne pripravená a aby každý v liturgickom priestore vedel, čo má robiť. Nie je to však potrebné kvôli nejakému vizuálnemu zážitku ľudu, ale preto, že vstupujeme do dialógu s Bohom. Práve preto si myslím, že je potrebné, aby bol aj v našom spoločenstve človek, ktorý pripraví celý priebeh liturgie a spolu s ostatnými bohoslovcami obetuje čas a dôkladne preberie celý priebeh slávnosti s asistenciou krok po kroku.

Po roku v tejto službe by som povedal, že je to služba, ktorú človek nemôže robiť len rozumom, ale potrebuje ju robiť aj srdcom a s porozumením. Vďaka tomu sa dokáže pousmiať aj nad chybami, ktoré sa často vkradnú do liturgie aj napriek tomu, že dal zo seba čo najviac, a tak dokáže aj tieto nedokonalosti obetovať Bohu. Rovnako ju nemôže robiť ako individualista či diktátor, ale veľmi dôležitá je spolupráca a ochota zo strany ostatných bohoslovcov. A taktiež uši, dvere a srdce otvorené pre kritiku a radu zo strany ceremonára. Rozhodne by preto bez pomoci a podpory viacceremonára a ostatných bohoslovcov zo spoločenstva bola táto služba veľkou ťarchou, pretože každá ruka priložená k dielu má svoj význam, krásu a dôležitosť.

Služba športového referenta

AUTOR: LUKÁŠ HATALA

FOTO: SEMINÁRNY ARCHÍV

Nie nadarmo sa vraví, že v zdravom tele sídli zdravý duch. Šport totiž nedrží v kondícii iba telo, ale aj ducha. V konečnom dôsledku ani slová relax či odreagovanie nemožno vynechať. Spojitosť so slovom šport sú rôzne. Niektorí reaguje nadšene, niektorí pohrdavo. Nič to však na vážnosti športových aktivít nemení.

Aj v živote i formácii bohoslovcov má šport svoju vážnosť. Mnohí ho vyhľadávajú kvôli relaxu, iní kvôli zdravému životnému štýlu. Aj preto je jednou z funkcií v seminári služba športového referenta.

Primárnym miestom pre športové aktivity je v objekte kňazského seminára telocvičňa. Športový referent sa stará o jej čistotu a koordinuje jednotlivé športové aktivity na základe rozpisu uvedeného na jej dverách. Tam sa seminaristi zapíšu a uvedú, kedy a ktorý šport chcú hrať.

Najfrekvencovanejším športom je futbal a florbal. Len zriedka sa v telocvični hrá volejbal. Okrem mnohých priateľských zápasov sa hrá aj Seminárna futbalová liga. Tá pozostáva z rôznych družstiev, ktoré si bohoslovci zostavia na začiatku školského roka. Následne je úlohou športového referenta zostaviť rozpis zápasov a stanoviť štruktúru postupu do vyraďovacej časti. Obzvlášť zaujímavé sú duely, keď sa hrá proti seminárnym predstaveným. Tí najlepší nás potom reprezentujú aj na celoslovenskom futbalovom turnaji kňazských seminárov. O tom, že košickí bohoslovci nepatria medzi outsiderov, svedčí bohatá zbierka trofejí, ktoré získavali už generácie bohoslovcov pred nami, dnes sú už niekoľkoročnými kňazmi. Z posledných celoslovenských turnajov možno spomenúť ten z roku 2015, v ňom košickí bohoslovci získali prvé miesto na turnaji v Badíne. O rok neskôr to bolo druhé miesto v Spišskej Kapitule.

Seminár má aj niekoľko sád vlastných futbalových dresov, tá posledná séria je z roku 2015 a je v kombinácii žltá-modrej farby, ktoré sú hlavnými farbami erbú Košickej arcidiecézy.

V zimnom období športový referent zabezpečuje hokejové zápasy na rôznych košických zimných štadiónoch, ale aj mimo nich, teda na otvore-

ných ľadových plochách. Hokej sa medzi bohoslovcami teší mimoriadnej obľube. Niektorí sú výborní korčuliari a nejedni vlastni aj celý hokejový výstroj. Takmer stále sa k nám pripoja aj mnohí kňazi z okolitých košických farností, čím sa naše stretnutia stávajú o to zaujímavejšími a priateľskými.

Nechýba ani pasívne športové vyžitie. Športový referent pri obede oznámi možnosť sledovania športového stretnutia a následne zabezpečí jednu z posluchárni Teologickej fakulty, kde sa športový prenos premieta na plátno. Ostro sledovanou je futbalová Liga majstrov či zápasy našej futbalovej reprezentácie. Najväčšiu sledovanosť majú Majstrovstvá sveta v ľadovom hokeji. Tie si prídu pozrieť aj tí, pre ktorých šport nie je najzrozumiteľnejším pojmom.

Športové aktivity nie sú určené len pre bohoslovcov. Častokrát spolu s nami športujú aj naši predstavení, čo dáva zápasom špecifickú príchuť, a tak aj možnosť spoločne zdieľať čas nielen v káplne či spoločnom stolovaní, ale aj pri športových aktivitách.

Úlohou športového referenta je všetky tieto aktivity po dohode a v spolupráci s predstavenými koordinovať a riadiť.

O hriechu...

AUTOR: PETER MANKO

FOTO: JÁN PČOLINSKÝ

V tomto článku by som sa chcel spolu s vami trochu zamyslieť nad hriechom. Keďže pod pojmom hriech rozumieme niečo negatívne, chcem uviesť, že sa nechcem zamerať na nič skľučujúce a direktívne, ale apelujem skôr na slobodu ľudskej osobnosti. Na tú nádhernú dimenziu človeka – byť slobodný a slobodne sa rozhodovať pre dobro alebo zlo, prirodzene, so zachovaním logického dôsledku.

Čo je vlastne hriech? Myslím, že dnes, najmä v našom západnom modernom svete, nadobúda pojem hriech značne abstraktný charakter. Na túto skutočnosť sa dá pozeráť z viacerých uhlov po-

sať hriech z jednoduchého duchovného hľadiska.

Máme tendenciu veľmi relativizovať alebo úplne umlčať význam tohto pojmu. Možno za tým stojí naša snaha „zjednávať“ zodpovednosť za naše konanie alebo ho sťahovať na niekoho druhého. Od prirodzenosti je človek určený pre túžbu po dobre, pretože Boh je nekonečné Dobro, a človek je určený na to, aby sa vrátil do svojej prvotnej neskazenej prirodzenosti – do raja. Preto naše srdce bezuzdne túži po tom, čo je dobré, chce dobro, dobro nielen poznať, ale ho aj vlastniť. Vieme však, že my ľudia nie sme len duch, sme aj telo a spolu s telom sú aj zmysly. Mierim tým len k tomu, že ak sa na nás vzťahuje túžba po dob-

„Preto naše srdce bezuzdne túži po tom, čo je dobré, chce dobro, dobro nielen poznať, ale ho aj vlastniť.“

hľadu, napríklad z biblického, teologického alebo filozofického. Napriek tomu, z akého uhla pohľadu chápeme tento pojem hriechu, podstatu má a stále bude mať rovnakú. Budem sa snažiť opi-

re, musíme byť veľmi citliví, aby sme rozoznali, čo je vlastne skutočné dobro. Naše telo, naše zmysly tiež túžia po dobre a práve to dobro nemusí byť dobrom pre niekoho iného a nemusí byť ani dob-

rom, ktoré smeruje k večnému Dobru. Pozrime sa teda, čo nám o hriechu predkladá Katechizmus Katolíckej cirkvi:

„Hriech je previnenie proti rozumu, proti pravde a proti správne svedomiu. Je to priestupok proti opravdivej láske k Bohu a k blížnemu, zapríčinený zvráteným lipnutím na určitých dobrách. Zraňuje prirodzenosť človeka a naruša ľudskú solidaritu. Hriech bol definovaný ako ‚skutok alebo slovo, alebo túžba protivia sa večnému zákonu‘.“

Jednou z najdôležitejších vecí, ktorou sa odlišu-

jeme od zvierat, že máme rozum. Rozumom dokážeme usudzovať a správne vyhodnocovať realitu a skutočnosť, v ktorej sa nachádzame. Napríklad ak sme v miestnosti na treťom poschodí, vieme, že ak chceme žiť, musíme vyjsť dverami a nie oknom. Povieť si: „Však toto vedia usúdiť aj zvieratá“. Áno, lebo im to povedia zmysly. Ale keby boli na prízemí a bolo by otvorené okno, tak vyjdú pravdepodobne oknom. A toto vyhodnocovanie je čisto na zmyslovej a pudovej úrovni. Chcem tým povedať, že činnosť nášho rozumu je hlavným kritériom k poznaniu pravdy. Aj keď skutočnosť síce vnímame skrze naše zmysly, ale pravdivý obraz o skutočnosti poskladá rozum.

Čo však ale znamená to previnenie proti tomu rozumu, pravde a svedomiu? Rozumom vieme abstrahovať pojmy, to znamená, že si dokážeme predstaviť, čo sú dvere ako všeobecný pojem, alebo poznať čisto nehmotné všeobecné pojmy ako dobro, zlo, láska, smútok. Človek je však stvorený tak, že je otvorený pre veci, ktoré nás presahujú

„Sloboda nášho rozhodnutia pre skutočnú lásku, rozhodnutia dať prednosť Bohu pred naším pozemským egom, má nekonečnú hodnotu – utrpenie Krista, Božieho Syna.“

a práve abstraktným myslením sme schopní poznať pravdu ako takú, pravdu opravdivú, aj keď nie v úplnosti, lebo to by znamenalo, že by sme vlastnili Boha. To, že sme otvorení pre veci, ktoré presahujú náš hmotný svet, znamená, že sme povolani k tomu, aby sme hľadali Boha. Uzavrieť sa voči tomuto znamená ťažké previnenie proti našej samotnej podstate, čo je vlastne hriechom. Týmto sme sa dostali k podstate našej slobody.

Všetko okolo nás je nejakým spôsobom ohraňčené istými zákonitostami, ktoré sú nemenné. Napríklad zákon zemskej príťažlivosti, inštinkty a pudy zvierat, rôzne chemické reakcie a podobne, na rozdiel od človeka, ktorý toto všetko kontroluje a dokáže ovládať svojím rozumom a slobodnou vôľou. Takpovediac človek toto presahuje práve svojím slobodným rozumom. Boh to tak chce, lebo opravdivá láska sa nedá nanútiť a nadiktovať, to by už nebola láska. Boh nás samozrejme mohol utvoriť neslobodných, to by sme sa riadili iba pudmi a prírodnými zákonitostami. Ale ako by sa Boh medzi nami oslávil, keby nebolo lásky, a to slobodnej lásky? Sloboda nášho rozhodnutia pre skutočnú lásku, rozhodnutia dať prednosť Bohu pred na-

ším pozemským egom, má nekonečnú hodnotu. Boh samozrejme vedel, keď nás stvoril, že sa od neho odvrátíme, že hriechom padneme do „vyhnanstva“. Vedel aj to, čo ho to bude stáť – utrpenie svojho Syna. Aké utrpenie musí znášať otec, ak vidí svojho syna trpieť? O čo viac musel trpieť Boh, ktorý je absolútna láska, keď vidí, že ho zapierame svojimi činmi. Toto je závažné previnenie proti Božej láske a bratskej láske. To, že nás vôbec nezaujímajú skutočná pravda, pravda o tom, že sme Boží, pravda o Božej láske a starostlivosti k nám, pravda o Kristovej obeti.

Možno som myšlienky o hriechu trochu viac rozvinul, ale snažil som sa zdôrazniť tú podstatu hriechu, o ktorej sa píše v katechizme. Nie je jednoduché jednostranne určiť, čo je vlastne hriech. Človek dokáže rozumom správne poznať, čo je dobré a čo zlé, a podľa toho konať. Toto je správne svedomie. Zdôrazňujem „správne“, lebo je veľmi jednoduché otupiť naše svedomie i náš rozum, a to tým, že sami seba znižujeme na prírodnú úro-

veň a nahovárame si, že uspokojenie zmyslov a nášho ega je pre nás to najsprávnejšie. Ale toto nie je naša prirodzenosť. Aj v katechizme je preto uvádzané, že hriechom sa narúša prirodzenosť človeka. Je to veľmi závažná vec, ak strácame svoju podstatu a prirodzenosť, ktorá je jedine v Bohu a v láske k nemu. Tým, že dokážeme poznať, akou cestou ísť, ale napriek tomu nechceme poznať alebo ak aj poznáme, tak tou cestou nekráčame.

V celom zákone ide vlastne o lásku. Každý má optimálne možnosti poznať, čo je dobro a čo zlo, a podľa toho konať, voliť si lásku nadovšetko v každom svojom počínaní alebo si voliť zlo, ktoré vedie ku skaze. Nedá mi, aby som svoje uvažovanie neukončil citáciou od Ježiša: „milovať budeš Pána svojho Boha, z celého svojho srdca..., milovať budeš svojho blížneho ako seba samého..., na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci“ (Mt 22, 37-40). A toto je podstata nášho bytia, našich činov i nášho zmyšľania a je hriechom priečiť sa tomu. Lebo čo nám zostane, ak všetko pominie, keď sa uložíme na večný „odpočinok“? Nie práve láska a všetky dobré skutky v nej?

Našou nádejou je prázdny hrob

AUTOR: BORIS BYČÁNEK

FOTO: BORIS BYČÁNEK

Kristus vstal z mŕtvych. Svojou smrťou premohol smrť a zosnulým daroval život.“ Tento spev znie vo veľkonočnom čase byzantskými chrámami po celom svete a ako keby rozčesáva ponurosť Veľkého piatku a tajomné ticho Bielej soboty. V tomto krátkom speve je zhrnuté posolstvo sviatkov, na ktorých začiatku práve stojíme. Svätý pápež Lev Veľký hovorí o Veľkej noci ako o Sviatku sviatkov, pretože „v nich nám bola otvorená nádej“ na nebeskú vlasť a sláva nebeského kráľovstva sa stala dosiahnuteľnou. O akú nádej a o akú slávu tu však ide?

Teológia prvotnej Cirkvi sa úzko spájala s liturgiou, preto sa mnohé odpovede na naše otázky ukrývajú v modlitbách a chválospevoch liturgických slávení. Exultet (veľkonočný

ospravedlnením, ktoré nás znovu uvádza do Božej milosti (KKC 654). Moc Kristovej smrti a zmŕtvychvstania nie je len nejakou abstraktnou frázuou, ktorá vie poštekliť rozumové pochody

... „v nich nám bola otvorená nádej“

filozofov a teológov, ale skutočným faktom dávajúcim veriacemu živú nádej, že nie je na svoje slabosti sám. Boh nám skrze svojho Syna podáva pomocnú ruku. Už sa nemusíme strachovať, že sme slabí a hriešni, pretože Kristus nám ponúka odpustenie. Sám seba predstavuje ako Pastiera hľadajúceho svoje stratené ovečky (Mt 18; Lk 15), ako Otca dávajúceho druhú šancu svojim synom (Lk 15). Vrcholom je napokon to, že spásu možno získať úprimnou lútosťou aj na smrteľnej posteli (Lk 23,39-43). To je posolstvo, ktoré nás oddeľuje od druhých; posolstvo, ktoré nás musí naplňať radosťou, pretože my máme nádej v Kristovi Ježišovi, ktorý bol umučený, pochovaný, ale tretieho dňa vstal z mŕtvych. Zmŕtvychvstaním prekročil hranice našich ľudských možností a toto prekročenie ponúka aj svojim nasledovníkom.

Druhým aspektom je, že zmŕtvychvstanie Božieho Syna – i sám Kristus vzkriesený - je počiatok nášho budúceho vzkriesenia. Tak ako hovorí apoštol Pavol Korintánom: „Aby sme už nežili pre seba, ale pre toho, ktorý pre nás vstal z mŕtvych.“ (KKC 655) Preto sa má náš strach premeniť v bázeň, ktorej sa treba učiť. Strach je prirodzený a naháňa nám ho všeličo, napr. skúška, utrpenie, smrť, neznámo... Avšak bázeň Božia je výsledkom nášho učenia sa. Podľa sv. biskupa Hilára spočíva bázeň v láske a dokonalá láska je vrcholom tejto bázne. Tento svätec dodáva, že bázeň Božia nás učí chápať pravdu. A dosahuje sa zachovávaním prikázaní, skutkami nevinného života a poznávaním Pravdy.

Možno si povieť, že toto všetko je pekné, ale

chválospev) hovorí: „Veď čo by nám osožilo, že sme sa narodili, keby nás tvoj Syn nebol vykúpil?“ A veru, ak by Kristus nevstal, márna by bola naša viera (1Kor 15,14). Katechizmus hovorí o dvoch aspektoch tajomstva zmŕtvychvstania: Prvým je oslobodenie od hriechov a otvorenie prístupu k novému životu. Tento nový život je predovšetkým

ako to ovplyvňuje môj život? Bolesť je tu stále a v našich životoch je prítomný aj strach. Benedikt XVI. povedal raz o veľkonočnej radosti Cirkvi, že, „je

„Ved' čo by nám osožilo, že sme sa narodili, keby nás tvoj Syn nebol vykúpil?“

nástupom novej dimenzie života a skutočnosti, z ktorej vychádza nový svet, ktorý stále preniká do nášho sveta, premieňa ho a priťahuje k sebe. A povolaním kresťanov pre tento svet je, aby sme sa stali novými ženami a mužmi, ktorí sú novými svedkami Vzkrieseného, a teda nositeľmi radosti a nádeje v tomto svete.“ Takže hoci prežívame

radosti a nádeje, žalosti a úzkosti ľudí dnešných čias, najmä chudobných a všetkých, ktorí trpia, a niet naozaj nič ľudské, čo by nenašlo ozvenu v našich srdciach, prijali sme Ducha Svätého a poslanstvo spásy, ktoré je pre nás svetlom na konci tunela našich bolestí. Toto svetlo máme odovzdať dnešnému svetu, ktorý stratil orientáciu a nádej. Prežívať utrpenie, neistoty a strach zo smrti je veľmi ťažké a všetci sa s tým musíme konfrontovať. No prežívať utrpenie, neistoty a strach zo smrti bez Boha a nádeje na lepší zajtrajšok vedie k depresii dnešných čias a oberá našu spoločnosť o elán a radosť. Do takéhoto sveta sme postavení a práve do tejto situácie nám zaznievajú slová sv. Pavla: „A naša nádej, vzhľadom na vás, je pevná, ved' vieme, že ako máte účasť na utrpeniach, tak budete mať aj na úteche.“ (2Kor 1,7) A do sveta, v ktorom je nádejou Kristov prázdny hrob, sa nemusíme báť vkročiť a zvelaďovať ho pre našich potomkov.

Sviatosť zmierenia

AUTOR: MAROŠ VARGA

Cirkev nám o sviatosti zmierenia v Katechizme katolíckej cirkvi hovorí, že „tí, čo pristupujú k sviatosti pokánia, dostávajú od Božieho milosrdenstva odpustenie urážky spôsobenej Bohu a zároveň sa zmierujú s Cirkvou, ktorú hriechom ranili a ktorá sa láskou, príkladom a modlitbami pričiňuje o ich obrátenie.“

Častokrát prvé, čo nám pri slovách sviatosť zmierenia napadne, je odpustenie hriechov. Aj napriek tomu, že je to základný element tejto sviatosti, nie je to všetko. Táto sviatosť má totiž viacero názvov. Je to sviatosť obrátenia, po Ježišovej výzve sviatosťne uskutočnený proces návratu k Otcovi, od ktorého sme sa hriechom vzdialili. Taktiež je sviatosťou pokánia, posväčuje osobný a ekleziálny proces obrátenia, ľútosť a zadosťučinenie hriešnika. Je sviatosťou svätej spovede, lebo vyznanie hriechov (spoveď) pred kňazom je jej dôležitou a podstatnou zložkou. Vďaka kňazovmu sviatosťnému rozzhrešeniu, ktorým Boh udeľuje kajúcnikovi „odpustenie a pokoj“ sa stáva táto sviatosť sviatosťou odpustenia. Tiež je sviatosťou zmierenia, vďaka láske, ktorú hriešnikovi dáva Boh, ktorý zmieruje.

va rozzhrešenie ako znak ich odpustenia. V špecifických prípadoch, definovaných v CIC, penitentovi nemusí byť rozzhrešenie udelené. Kňaz udeľuje odpustenie v mene Božom.

Podľa Katechizmu katolíckej cirkvi sviatosť pokánia „nám navracia Božiu milosť a spája nás s Bohom v dokonalom priateľstve. Cieľom a účinkom tejto sviatosti je teda zmierenie s Bohom. Sviatosť zmierenia s Bohom spôsobuje totiž pravé „duchovné vzkriesenie“, prinavracia dôstojnosť a dobrá života Božích detí, z ktorých najvzácnejším je priateľstvo s Bohom.“ Taktiež nás zmieruje s Cirkvou, pretože „nielen uzdravuje toho, kto je znovu plne zapojený do ekleziálneho spoločenstva, ale má aj oživujúci účinok na život Cirkvi, ktorá trpela pre hriech jedného zo svojich členov. Hriešnika, ktorý bol znovu plne zapojený do spoločenstva svätých alebo v ňom bol upevnený, posilňuje výmena duchovných dohier, ktorá jestvuje medzi všetkými živými údmi Kristovho tela, či sú ešte na pozemskej púti, alebo sú už v nebeskej vlasti.“ Vďaka sviatosti zmierenia sa nám tiež odpúšťajú hriechy a tým aj večný trest, môžeme pristupovať k sviatosťam, môžeme získavať odpustky a konať záslužné skutky, keďže sme v stave mi-

„tí, čo pristupujú k sviatosti pokánia, dostávajú od Božieho milosrdenstva odpustenie urážky spôsobenej Bohu a zároveň sa zmierujú s Cirkvou“

Sviatosť zmierenia je sviatosť, v ktorej vyznáva penitent (kajúcnik) svoje hriechy kňazovi alebo biskupovi prostredníctvom tzv. ušnej spovede. Po vyznaní hriechov kňaz kajúcnika poučí a uloží mu skutok kajúcnosti (epitímiu, kánon, pokutu), ktorý má vykonať. Je to istá forma duchovnej terapie, ktorá má pomôcť človeku napredovať v duchovnom živote, uzdraviť zranenia spôsobené hriechom a zároveň je to prejav kajúcnosti a vďačnosti voči Bohu. Skutok kajúcnosti môže byť aj úsilím aspoň čiastočne vynahradiť dôsledky spáchaných hriechov konaním dobra. Na základe vyznania hriechov a ich ľútosti sa spravidla dostá-

losti posväcujúcej. Okrem iného sa nám v tejto sviatosti odpúšťajú i niektoré časné tresty.

Svätá spoveď nám ako sviatosť ponúka mnohé milosti, preto by mala byť dôležitou súčasťou života každého kresťana-katolíka. Mali by sme k nej pristupovať pravidelne s vedomím, od koho nás hriech oddeľuje a čo spôsobuje v našom živote. Buďme povzbudení k zodpovednej príprave na sviatosť zmierenia, ktorej venujeme viac času a nepozerať sa len na to, ako hlboko sme padli, ale na to, akú milosť sme dostali od Nebeského Otca skrze kňaza.

100. výročie zjavení vo Fatime

AUTOR: DÁVID RODZIŇÁK

„Modlite sa každý deň ruženec, aby ste vyprosili svetu mier a koniec vojny.“ (slová Panny Márie deťom pri zjavení vo Fatime)

V tomto roku si spoločne pripomíname 100. výročie zjavení Panny Márie vo Fatime. Zjavení, ktoré v najväčšej miere ovplyvnili smerovanie Cirkvi a sveta v 20. storočí. Svedčí o tom aj dokument Kongregácie pre náuku viery v Ríme, v ktorom sa uvádza „že poslanstvo Fatimy je najprorockejšie z moderných zjavení“. Dôkazom je i fakt pádu komunizmu vo východnej Európe po zasvätení sveta Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie v roku 1984. A Boh si za prostredníkov tohto veľkého zjavenia vybral tri malé nevzdelané deti. 10-ročnú Luciu, 9-ročného Františka a 7-ročnú Hyacintu. Lebo ako sa píše vo Sv. Písme: „Čo je pre svet bláznivé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil múdrych, a čo je pre svet slabé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mocných.“ (1Kor 1, 27)

Samotnému zjaveniu Panny Márie predchádzali ešte tri zjavenia anjela deťom, pri ktorých ich anjel vždy vyzýval k modlitbe za odprosienie Boha za urážky sveta voči nemu a za duše, ktoré v neho neveria. V nedeľu 13. mája 1917 došlo k prvému zjaveniu Panny Márie, pri ktorom prebehol krátky dialóg medzi ňou a Luciou. V ňom Panna Mária opäť vyzývala k modlitbe, a to najmä k modlitbe svätého ruženca („Modlite sa každý deň ruženec, aby ste vyprosili svetu mier a koniec vojny.“). Ďalšie zjavenie bolo presne o mesiac tak, ako Božia Matka prisľúbila a jej poslanstvo je nemenné – POTREBA MODLITBY!

Tretie zjavenie sa odohralo 13. júla a hlavným prisľúbením bolo vykonanie zázraku 13. októbra

1917, pre ktorý uverí v pravosť zjavení aj svet. Panna Mária im tiež zverila fatimské tajomstvo, ktoré je rozdelené do troch častí. V prvej časti tajomstva Panna Mária deťom ukázala peklo, v ktorom bolo mnoho zatratených duší. V druhej časti tajomstva Panna Mária varovala pred hrozbou veľkej vojny, ak sa ľudia neobrátia, a žiadala zasvätiť Rusko jej Nepoškvrnenému srdcu, lebo inak bude šíriť bludy po svete. A napokon tretia časť tajomstva, ktorá bola prezradená až 13. mája 2000, v sebe ukrývala obraz pápeža prechádzajúceho zničeným mestom a stúpajúceho na vrchol s krížom, kde ho napokon kľáčiak pred krížom zabijú a spolu s ním i iných biskupov, kňazov a rehoľníkov, rehoľníčky.

Ďalšie zjavenia v auguste a v septembri boli naďalej sprevádzané výzvou k modlitbe a Lucia, František i Hyacinta museli skusovať veľa utrpenia a nepravosti zo strany mnohých, ktorí v zjavenia neverili. Pravosť zjavení bola potvrdená prisľúbeným zázrakom známym pod názvom „tanec slnka“ 13. októbra 1917, keď slnko z nevysvetliteľných dôvodov začalo rotovať na oblohe a meniť farby. Počas tohto zázraku bolo vo Fatime prítomných okolo 70 000 ľudí. Jedni prišli odprosovať Matku Božiu v modlitbe a iní zas vysmiať deti a poukázať na klamstvo, ktoré sa však nakoniec potvrdilo ako pravda.

Preto aj my dnes, sto rokov od zjavení, stojíme pred odkazom Fatimy, ktorý zanechala Božia Matka, a to najmä odkazom nutnosti modlitby, ktorý je rovnako aktuálny, ba dnes možno ešte aktuálnejší. Ved' sám sv. Ján Pavol II. za svojho života povedal: „Fatima ešte nepovedala posledné slovo.“

Budúci novokňazi

AUTOR: ŠIMON CHRZASER

FOTO: SEMINÁRNY ARCHÍV

PAVOL BUJŇÁK - LORINČÍK

Aká osobnosť v tvojom živote ťa sprevádzala na ceste ku kňazstvu a čo si berieš od nej do kňazskej služby?

Ide skôr o príklad svätých. Veľmi ma oslovil životopis sv. Pia X. ktorý mal výnimočnú úctu k oltárnej sviatosti. Chcel a túžil, aby ju ľudia prijímali často. Preto znížil i vek detí k prvému svätému prijímaniu a spovedi. Sám sa ňou posväcoval a veľmi sa usiloval, aby sa Cirkev obnovila a smerovala k vrcholu kresťanského života ktorým je Eucharistia. Ján XXIII. ako pápež sa snažil načúvať hlasu Ducha Svätého a nebál sa urobiť veľké rozhodnutie zvolať koncil, keď to spoznal ako Božiu vôľu. Nechýbal mu i humor pomocou, ktorého robil radosť druhým.

Medzi kňazmi to boli najmä tí, ktorí sa vedeli ku mne priblížiť v každom životnom období a zvolili taký prístup, aby som ich pochopil ako dieťa, dospievajúci či dospelí. Čo si od nich odnášam do kňazskej služby? Je to schopnosť obetovať sa, znášať ťažkosti života bez hundrania, nariekania a špekulovania.

Načo sa najviac tešíš v kňazskej službe?

Teším sa, že budem môcť sprostredkovať živého Krista ľuďom cez Božie slovo a sviatosti. Hlavne vo sviatosti zmierenia a Eucharistie. Je to niečo pomocou čoho sa ja sám posväcujem a tak chcem posväcovať aj tých ktorých mi Pán v blízkej budúcnosti zverí.

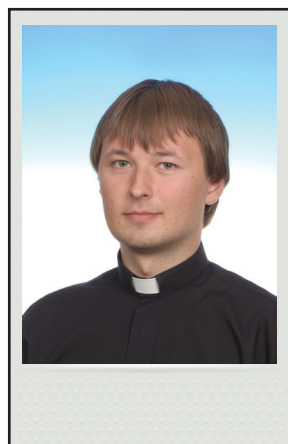
MARTIN BUNDA - REVÚCA

Akú najväčšiu zmenu registruješ na sebe po formácií v seminári?

Keď som išiel do seminára, chcel som zmeniť svet. Teraz prosím Boha, aby zmenil mňa. Keď som išiel do seminára, myslel som si, že Boh by mi mal byť za to vďačný, teraz som vďačný Bohu ja, že ma povolal a že má so mnou trpezlivosť.

Čo chceš ponúknuť ľuďom ako kňaz?

Božie slovo. Myslím, že to je to jediné, čo sa od nás očakáva. Kňaz by mal byť ako Ján Krstiteľ, ktorý ukazoval na Ježiša, nie na seba, mal by byť iba nástrojom v rukách Božích, aby sa Boh oslávil v jeho živote.

JOZEF FUŇAK - SEDLISKÁ

Ako sa zmenil tvoj pohľad na kňazstvo, počas formácie v seminári?

Skôr by so povedal, že sa doplnil. Kňazstvo som vnímal na začiatku skôr z toho vonkajšieho hľadiska, teda všetko to čo robí kňaz vo farnosti. Ale za posledných sedem rokov – v čase mojej osobnej prípravy – som si uvedomil, že kňazstvo je v prvom rade to, čo sa odohráva v srdci každého kňaza – živý vzťah s Kristom. Práve tento vnútorný rozmer považujem za základ celej činnosti a služby kňaza. Takto vnímam kňazstvo teraz.

Načo sa najviac tešíš v kňazskej službe?

Je ťažko vybrať jednu, alebo nejakú konkrétnu vec. Kňazstvo má v sebe veľa pekných aspektov, ktoré vstupujú do života človeka. Osobne sa teším na všetko to, čo ma v kňazstve čaká. Na stretnutia sa s ľuďmi, práca vo farnosti, ale najmä vysluhovanie sviatostí, pri ktorých sa uskutočňuje identita kňaza.

LUKÁŠ IMRICH - PREŠOV -

Sídliisko III.

Ako sa zmenil tvoj pohľad na kňazstvo počas siedmich rokov v seminári?

Očistil sa od niektorých nadbytočných nánosov a zahliadol podstatu.

Čo chceš ponúknuť ľuďom ako kňaz?

Pomohol by som si Starým Zákonom a jeho chápaním kňazstva. Hlavnou úlohou starozákonného kňaza bolo prinášať Bohu obety za ľud. Vnímam, že toto by som mal v prvom rade robiť aj ja ako kňaz – modliť sa, postiť, obetovať, prinášať pred Boha bolesti, starosti, problémy či radosti ľudí, ktorých mi Boh zverí do starostlivosti.

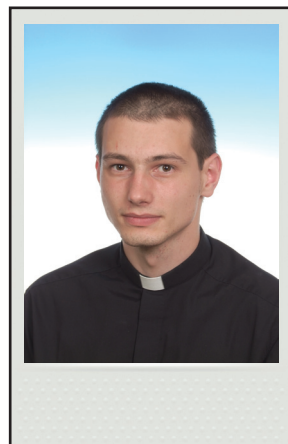
ONDREJ MICHALEC - POLOMKA

Čo chceš ponúknuť ľuďom ako kňaz?

Ľuďom chcem ponúkať Krista, a privádzať ich k osobnému vzťahu s ním, aby ho mohli spoznať ako živého, stále prítomného; ako toho, kto túži po našom dobre viac, ako my sami. Chcem, aby všetci mohli spoznať tú veľkú lásku, akú má k nám Boh.

Načo sa najviac tešíš v kňazskej službe?

Najviac sa teším na slávenie svätých omší a vysluhovanie sviatosti zmierenia. Je to tá najvznešenejšia služba, akú kňaz môže robiť. Zároveň vidím tieto dve sviatosti ako veľký prostriedok na uskutočňovanie toho, čo chcem iným ponúknuť. V týchto dvoch sviatostiach môžeme stretnúť Krista, ktorý nám odpúšťa a neustále sa nám dáva.

DOMINIK PLAVNICKÝ - PLAVNICA

Čo chceš ponúknuť ľuďom ako kňaz?

Kňazstvo nevnímam ako cieľ, ale ako prostriedok ku spásu. Preto chcem byť ľuďom nápomocný na ceste ku Kristovi. Stať pri nich, pri ich problémoch či utrpení a reagovať na ich potreby. Taktiež im chcem vlastným životom ponúknuť „normálnosť“. Byť normálny - to dnešný človek potrebuje.

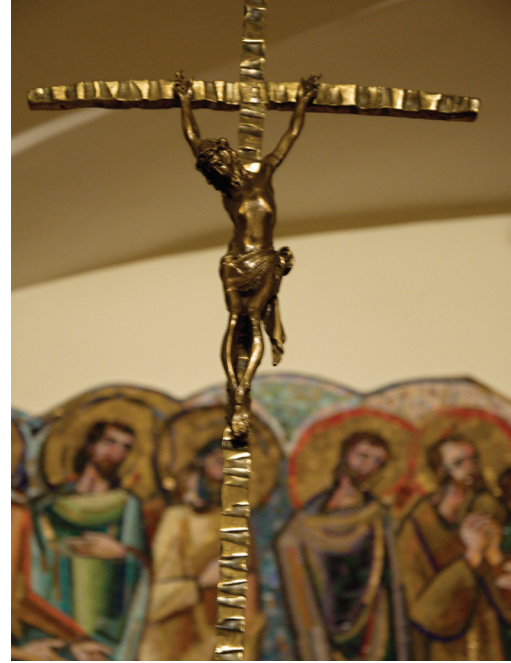
Načo sa najviac tešíš v kňazskej službe?

Nedávno ma povzbudili slová: „V živote človeka sú dôležité len dva okamihy – prítomný a posledný“. Myslím si, že o to viac to platí pre kňaza. Preto sa aj ja najviac v kňazstve teším na každý jeden deň a prítomný okamih v živote a službe Bohu a ľuďom.

keď sme boli prváci...

v kaplnke

Športovanie v seminári

AUTOR: FRANTIŠEK HERMANOVSKÝ

FOTO: SEMINÁRNY ARCHÍV

O seminaristoch je všeobecne známe, že svoje povolanie ku kňazstvu prelínajú aj so záľubou v športe, a to v rôznych formách. Tradičným športom, asi vo všetkých seminároch, je beh do kaplnky, do ktorého sú zapojení takpovediac všetci bohoslovci. Veľmi populárne je aj posilňovanie, a to najmä s dvierkami na chladničke.

Teraz však už vážne. Sú tu aj takí chlapi, ktorí si radi zahrajú futbal, florbal, v zimnom období idú na „hokejový trip“ alebo posilňujú a cvičia v posilňovni. K seminárnym športom by sme ešte mohli zaradiť aj biliard. Chýba nám tu trochu vonkajšie ihrisko, ale to už je údel lokality seminára nachádzajúceho sa v historickom centre mesta. My sme však veľmi kreatívni a dokážeme všetky tieto športy vykonávať v telocvični.

Číslom jedna je stále futbal, hoci ho už dobiehajú iné športy. Ale už z úcty k nemu mu patrí prvenstvo, keďže doteraz je jediným športom, ktorý má aj seminárnu ligu. Aktuálne ju tvorí 6 trojčlenných družstiev a hrá sa systémom každý s každým.

Najmä v zime chodí väčšina chlapcov hrať hokej na zimný štadión alebo na prírodné klzisko, ak sú dobré poveternostné podmienky.

Pre chlapcov, ktorí možno nevedia dobre korčuľovať, ale nielen pre tých, je možnosť zahrať si v telocvični florbal, ktorý sa od hokeja ani veľmi neodlišuje. Taktiež je rýchly a dosť bolestivý.

Biliard je ďalším seminárnym športom, ktorý sa označuje skôr ako oddychový. Napriek tomu je pri biliarde veľmi dôležité používať rozum, logiku a geometriu. Pred dvoma rokmi bola založená seminárna biliardová liga, ktorá trvá jeden semester. Takže za jeden rok sa stihnú odohrať dve sezóny. Tvoria ju dve skupiny po osem hráčov, z ktorých postupujú do play – off štyria z každej skupiny.

Pre tých, ktorí okrem ducha formujú aj telo, je k dispozícii posilňovňa. Chlapci majú možnosť posilňovať s činkami, ale aj cvičiť na rôznych strojoch. Niektorí z nás navštevujú posilňovňu dennodenne. (Ja osobne som v nej ešte nebol :D).

Pohyb v rámci osobného voľna bohoslovca je veľmi potrebný, keďže strava tu je pravidelná a príležitostí na pohyb nie je veľa. Preto vrelo odporúčam všetkým seminaristom, aby počas svojho voľna vykonali aspoň krátku prechádzku, ktorá slúži nielen na aktivovanie pohybového aparátu, ale aj ako určitá psychohygiena.. Z doteraz uvedeného vyplýva, že heslo „V zdravom tele, zdravý duch.“ je stále aktuálne a platí i na seminárnej pôde.

Športové aktivity

Víkend v Jarovniciach

AUTOR: KAROL SAKSA

FOTO: JÁN PČOLINSKÝ

V prvý marcový víkend sme sa my bohoslovci druhého ročníka spolu s otcom Dudičom zúčastnili v Jarovniciach svojho ročníkového výletu. Bola to jedna z farností, ktorú sme mali možnosť navštíviť a aj spoznať. Rozhodli sme sa pre ňu aj preto, lebo pastoračia v nej sa čoraz viac zameriava na rómsku menšinu na Slovensku, ale už omnoho početnejšiu väčšinu v rámci farnosti Jarovnice.

Po našom príchode sme sa zúčastnili na slávení večernej sv. omše s pobožnosťou krížovej cesty. Večer sme strávili s pánom farárom Radoslavom Gejgušom v príjemnej atmosfére. Počas neho nás oboznámil s miestnymi pomermi a radosťami i starosťami svojho poslania. V sobotu ráno sme boli na sv. omši s pobožnosťou fatimskej soboty na filiálke v Močidlanoch. Po raňajkách nám pán farár urobil malú prehliadku kostola Panny Márie Fatimskej v rómskej osade, kde zároveň vyslúžil sviatosť krstu dvom deťom. Po obede sme sa vybrali do neďalekého lyžiarskeho stre-

diska Renčišov Búče. Keďže bolo pekné a príjemné počasie, vychutnali sme si prechádzku peknou prírodou. Večer po sv. omši vo farskom kostole sme pre farníkov pripravili prezentáciu našej púte do Svätej zeme a tým sa s nimi podelili s našimi zážitkami.

Nedeľnej sv. omše sme sa okrem filiálok zúčastnili aj v rómskej osade. Sv. omša bola spojená s Eucharistickou pobožnosťou a požehnaním a taktiež pobožnosťou krížovej cesty. Po nej sme niektorí išli s rehoľnou sestrou do osady zaniest sv. Eucharistie chorým. Po chutnom obede sme

sa s veľkou vďačnosťou za prijatie rozlúčili s pánom farárom a cestou domov sme po obede navštívili aj farnosť Sabinov. Mali sme tam prípravnú pobožnosť krížovej cesty a po nej prezentáciu seminárnej púte do Svätej zeme.

Počas našej víkendovky v Jarovniciach sme mali možnosť vidieť a spoznať nových príjemných ľudí, ale aj trochu inú stránku pastoracie, ktorá, aj keď je náročná, je krásna. A ak Boh dá, aj nás raz čaká.

Deň otvorených dverí

AUTOR: DÁVID BUZOGAŇ

FOTO: ARCHÍV BOHOSLOVCOV

Tak ako každoročne, sa uskutoční v našom Kňazskom seminári sv. Karola Boromejského v Košiciach Deň otvorených dverí, na ktorý Vás srdečne pozývame. Budete môcť nahliadnúť na miesta, kde sa len tak v bežný deň nedostanete. Uvidíte náš každodenný život a miesta, v ktorých sa formovali aj vaši kňazi. Deň otvorených dverí sa bude konať 7. mája 2017 v Košiciach.

To všetko spomenuté je len zlomok z toho, čo môžete zažiť tento rok. Spoločne začneme sv. omšou v Seminárnom kostole sv. Antona Paduánskeho. Po svätej omši si môžete už tradične prezrieť naše priestory.

Sprevádzať vás

budú naši najmladší bratia – prváci. Po prehľadne sa môžete posilniť obedom v jedálni. V čase po obede môžu vaše deti stráviť čas v skákacom hrade či na trampolíne. Následne o 15:00 by sme začali náš zábavný program spojený s bohatou tombolou a náš Deň otvorených dverí 2017 by sme zakončili v Seminárnom kostole kánonickými večerami. Preto neváhajte a prídte sa zabaviť, odreagovať, povzbudiť nás a presvedčiť sa, že byť bohoslovcom nie je nuda. Tešíme sa na vás!

Hlavné body nášho programu sú:

11:00 – 12:00	Sv. omša (Seminárny kostol)
12:00 – 14:00	Prehliadka seminára spojená s obedom
14:00 – 15:00	Voľný čas na zábavu v detskom kútiku, či čas na kávu
15:00 – 17:20	Zábavný program bohoslovcov
17:30 – 17:50	Kánonické večery (Záver programu)

**Videopozvánku
si môžete
pozrieť TU:**

Alebo môžete použiť tento link:

goo.gl/TIAbRI

Súťaž

V tomto čísle sme si pre Vás pripravili aj jednu súťaž. K tomu, aby ste sa do nej zapojili je potrebné vyriešiť osemsmerovku a zaslať nám správnu odpoveď, spolu s vašimi kontaktnými údajmi, buď na e-mailovú adresu casopisboromeo@gmail.com alebo poštou na adresu: *Časopis Boromeo, Kňazský seminár, Hlavná 91, 042 03 Košice*, a to najneskôr do 13. mája 2017. Zo všetkých správnych odpovedí vyžrebujeme troch s Vami, ktorí budú ocenení vecnými cenami. Výhercov uvidíme na internetovej stránke www.kske.sk

„Ak je na svete nejaká radosť, má ju iste človek...“

(zvyšok doplňte z osemsmerovky)

D	Á	Ž	Ď	Č	I	R	E	B	Á
Á	K	V	E	T	A	I	A	V	T
Ž	J	A	R	D	S	H	S	T	A
D	S	T	O	A	N	L	I	I	Ď
N	É	S	Č	I	Í	H	C	P	Á
I	Ť	O	A	R	S	O	R	M	L
K	P	T	P	S	R	L	A	R	M
D	K	A	T	R	I	K	N	A	Ä
A	C	A	S	U	K	O	R	K	S
B	L	Á	Z	O	N	S	E	L	O

**APRÍL, BAHNIATKA, BLÁZON, DÁŽĎ, DÁŽDNIK,
JAR, KROKUS, KVET, LES, MLÁĎATÁ, MÄSO, MRAK,
NARCIS, OSA, POČASIE RADOSŤ, SLNKO, TRIK, VTIP**

Vydáva: Kňazský seminár sv. Karola Boromejského

Adresa: Hlavná 91, 042 03 Košice

E-mail: casopisboromeo@gmail.com

Tlač: Vydavateľstvo Michala Vaška, Košická 44, 080 01 Prešov

Vychádza dvakrát do roka - Text prešiel jazykovou úpravou

www.kske.sk/boromeo - www.kske.sk

KŇAZSKÝ SEMINÁR SV. KAROLA BOROMEJSKÉHO ORGANIZUJE

MINIŠTRANTSKÚ UNIVERZITU

V Kňazskom seminári sv. Karola Boromejského v Košiciach

3. 7. - 7. 7. 2017
10. 7. - 14. 7. 2017

VEK: 10-14 rokov

CENA: jednotlivec 40€

dvaja a viac súrodencov, každý po 30€

ČAKÁ VÁS ZÁBAVA, PRÍRODA, SÚŤAŽE
A STRETNIUTIE S OTCOM ARCIBISKUPOM

BLIŽŠIE INFORMÁCIE NÁJDETE NA STRÁNKE WWW.KSKE.SK

Kňazský seminár sv. Karola Boromejského
Vás srdečne pozýva na

DEŇ OTVORENÝCH DVERÍ

Program:

11:00 Svätá omša

Prehliadka seminára

Obed

Program pre deti

15:00 Korunka Božieho

Milosrdenstva

Kultúrny program

(+tombola)

17:30

Slávnostné kanonické
vešpery

Dňa 7. 5. 2017 v priestoroch
Kňazského seminára v Košiciach

viac informácií na www.kske.sk

